

Arrest

nr. 236 433 van 5 juni 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289/gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 10 februari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 30 december 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 juli 2019 dient verzoekster een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, in functie van haar Franse zoon met verblijfsrecht in België. Op 30 december 2019 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 20. Dit betreft de bestreden beslissing:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5ae lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.07.2019 werd ingediend door:

Naam: G. (...)

Voorna(a)m(en): E. (...)

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: 06.01.1950

Geboorteplaats: Kirovabad

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

☐ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.*

Betrokkene vraagt gezinshereniging met haar Franse zoon, de genaamde T. G. (...) ((...)) in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15.12.80.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de huidige aanvraag gezinshereniging. Het komt betrokkene toe om het bestaan aan te tonen van een feitelijke situatie van materiële ondersteuning in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag.

Volgende documenten worden voorgelegd:

- Vijf geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan zijn vaderen moeder dd. 27.11.2017, 29.12.2017, 15.01.2018, 23.02.2018 en 5.03.2018. Echter, slechts vijf geldstortingen zijn onvoldoende om aan te tonen dat betrokkene financieel ten laste was/is van de referentiepersoon. Ze zijn bovendien ook onvoldoende recent.*
- Loonfiches Van De Voorde Bram op naam van de referentiepersoon voor de maanden mei - augustus 2019*
- Attest OCMW Mechelen dd. 17.09.2019 waaruit blijkt dat betrokkene en haar echtgenoot tot op datum van het attest geen financiële steun ontvingen.*
- Verklaring van lidmaatschap CM dd. 7.10.2019 op naam van betrokkene en haar echtgenoot*
- Verklaring op eer door een derde. Gezien verklaringen op eer steeds een gesolliciteerd karakter hebben, kunnen deze niet aanvaard worden als afdoende bewijs*

Gezien betrokkene niet heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er niet afdoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine daadwerkelijk financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon niet ten laste viel/valt van de Belgische Staat, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag een reële afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert juli 2019 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de formele en materiële motiveringsplicht, van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht.

"Algemene regels

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954). De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegeven voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheitoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ten laste van de EU referentiepersoon - toepassing op de feitsituatie in casu in hoofde van verzoekers. Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoekers niet aantonen dat zij voorafgaandelijk aan de bestreden aanvraag en reeds in het land van herkomst of afkomst ten laste was van de referentiepersoon (in casu de Franse zoon) en dat zij niet aantonen effectief onvermogen te zijn.

TEN EERSTE is het uiteraard zo dat verzoekers ten laste moeten zijn van hun Franse zoon en zij derhalve afhankelijk moeten zijn van de materiële steun vanwege hem. Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet spreekt immers van bloedverwanten in neerdalende lijn "die te hunnen laste zijn". Nergens kan er worden gelezen dat deze verplichting om te beschikken over afdoende bestaansmiddelen enkel zou slaan op het ten laste nemen van de descendent in het land van herkomst. Verwerende partij daarentegen stelt zelf in de bestreden beslissing dat verzoekers kennelijk vijf geldstortingen hebben verricht, doch dat deze geldstortingen onvoldoende zijn en bovendien onvoldoende recent. Door deze motivering dient verzoeker te concluderen dat verwerende partij kennelijk niet betwist dat de EU referentiepersoon geldstortingen gedurende minstens vijf maanden heeft verricht ten behoeve van zijn ouders. Het 'ten laste zijn' is een feitenkwestie en mag op alle

mogelijke manieren bewezen worden (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05). Deze materiële steun moet verzoekster toelaten om minimaal te kunnen overleven in haar herkomstland of gewone verblijfplaats, rekening houdende met zijn financiële en sociale omstandigheden. Men is als familielid ten laste van een Belg of Unieburger en diens echtgenoot of partner, als men in de maanden vóór de aanvraag voor gezinshereniging, afhankelijk was van de materiële bijstand van de persoon die men komt vervoegen. Dit om minimaal te kunnen overleven in het herkomstland of de gewoonlijke verblijfplaats. Verwerende partij moet daarbij tevens rekening houden met de financiële en sociale omstandigheden. De hoedanigheid van een familielid ten laste vloeit voort uit een feitelijke situatie waarbij het familielid materieel gesteund wordt door de Unieburger of door diens echtgenoot of partner. Dit mag met elk passend bewijsmiddel aangetoond worden. Verwerende partij betwist in de bestreden beslissing niet dat verzoekers diverse geldsommen hebben ontvangen vanwege hun Franse zoon. Een dergelijke stelling is manifest in strijd met art. 40bis van de vreemdelingenwet en door een dergelijke vereiste voegt verwerende partij een wettelijke voorwaarde toe aan art. 40 bis vreemdelingenwet. Verwerende partij dient te onderzoeken of de materiële en financiële steun ter zake noodzakelijk en beduidend was, wat zij in casu duidelijk niet heeft gedaan. Immers dient verwerende partij te onderzoeken en te motiveren waarom zij de stelling is toegedaan dat een dergelijke steun van de Franse zoon niet noodzakelijk was gelet op de stukken inzake geen roerende en onroerende goederen in Armenië, wijl onstuitbaar blijkt dat verzoekers niet vermogend waren in het land van afkomst. Dat kan uiteraard een wettig of een onwettig verblijf zijn. In dit geval moet verwerende partij verzoeker ten laste beschouwen als verzoeker de Belg of Unieburger ingeschreven staan op hetzelfde adres, of de Belg of Unieburger zijn huisvesting financiert. Het bewijs van 6 maanden overschrijvingen voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging hoeft verzoeker in dit geval niet voor te leggen. In het arrest JIA van het Hof van Justitie van 9 januari '2007 heeft het Hof gesteld dat de voorwaarde van "ten laste" inhoudt dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan "de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot ten einde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan". De bewijslast inzake het ten laste zijn van een Belgische moeder ligt derhalve bij verzoeker. Het staat in casu buiten kijf dat verzoekers ten laste waren van hun Franse zoon. Dit gegeven wordt in de bestreden beslissing niet afdoende onderzocht en gemotiveerd.

TEN TWEEDE moeten verzoekers tevens aantonen dat zij geen inkomsten of te weinig inkomsten heeft om rond te komen zonder financiële steun van de Belg of de Unieburger. Zij moeten ook aantonen dat zij geen onroerende goederen in eigendom hebben in het herkomstland. Dat bewijst men met een attest of een verklaring van het land van herkomst. Om reden dat dit een negatief bewijs impliceert, zullen verzoekers niet altijd aan deze voorwaarde kunnen voldoen aangezien niet alle landen de onroerende eigendommen van hun onderdanen registeren. Bovendien moet verwerende partij rekening houden met de complexe administratieve handelingen dewelke een vreemdeling dient te stellen vanuit België om deze documenten vanuit het land van herkomst te kunnen bemachtigen. Verzoekers hebben in de besteden aanvraag aangetoond dat zij geen inkomsten hebben in Armenië, doch de vereiste van het niet bezitten van onroerende goederen is geen absolute voorwaarde. Niettegenstaande hebben verzoekers een attest naar voren gebracht waaruit tevens blijkt dat zij niet over onroerende goederen bezitten in Armenië. Deze attesten bevinden zich in het administratief dossier en zijn derhalve gekend aan verwerende partij. Uit het geheel van het dossier blijkt immers dat verzoekers recht hebben op gezinshereniging. Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoekers met hun Franse zoon en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding en hypothesen wat betreft de afhankelijkheidsgraad en financiële situatie van de referentiepersoon betreft. Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, *Beginselen van behoorlijk handelen*, R.W. 1982-1983, 963.). Dat de middelen bijgevolg ernstig en gegrond zijn;"

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991,

impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven weergeven op basis waarvan deze zijn genomen.

De verzoekende partij wordt een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als bloedverwant in opgaande lijn van een burger van de Unie geweigerd, met verwijzing naar de bepalingen van artikel 40bis §2, 4° van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij motiveert dat verzoekster niet heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine daadwerkelijk financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stellen de verzoekende partij in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Waar de verzoekende partij de bestreden weigeringsbeslissing inhoudelijk bekritiseert, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster heeft een aanvraag ingediend als familielid van een burger van de Unie, in functie van haar zoon met de Franse nationaliteit. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekster de schending aanvoert van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, bepaling die slaat op de bloedverwanten in neergaande lijn, terwijl de aanvraag is ingediend als familielid van een burger van de Unie in opgaande lijn, in functie van haar zoon met de Franse nationaliteit. De bestreden beslissing is correct genomen in toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;”

Uit voorgaande volgt dat artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is en dus niet dienstig kan worden aangevoerd.

Verzoekster dient derhalve aan te tonen dat zij ten laste is van de referentiepersoon. De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105, Jia). Deze bewijzen van reële afhankelijkheid dienen geleverd te worden, ten einde te vermijden dat een situatie van afhankelijkheid louter met het oog op een aanvraag gezinshereniging zou geësceneerd worden. Het legitieme doel van deze voorwaarde is aldus om te vermijden dat op artificiële wijze een financiële band wordt gecreëerd.

De rechtspraak van het Hof van Justitie is duidelijk wat betreft de periode waarin de aanvrager ‘werkelijk ten laste’ moet zijn van de referentiepersoon. In deze kan immers verwezen worden naar het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05) waarin het Hof heeft gesteld dat een vreemdeling die een familielid binnen de Europese Unie wenst te vervoegen reeds de bijstand van dit familielid nodig moet hebben op het ogenblik dat hij zich nog in zijn land van herkomst bevindt (“de noodzaak van materiële steun moet in de lidstaat van oorsprong of van herkomst bestaan”).

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, dient verzoekster dus aan te tonen dat reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, in casu haar zoon (materieel en/of financieel). Het spreekt voor zich dat verzoekster dient aan te tonen dat deze vorm van 'ten laste zijn' significant en noodzakelijk is. In die zin dient de noodzaak aan financiële en/of materiële steun aangetoond te worden. Indien de steun van de referentiepersoon als het ware slechts bijkomend en niet noodzakelijk van aard is, kan er immers bezwaarlijk over 'ten laste zijn' gesproken worden. In dergelijk geval gaat het over niet noodzakelijke, doch wenselijke bijkomende hulp van de referentiepersoon aan een vreemdeling die een referentiepersoon wenst te vervoegen in het Rijk.

Verzoekster legt met betrekking tot het 'ten laste zijn' volgende documenten voor:

"- Vijf geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan zijn vader en moeder dd. 27.11.2017, 29.12.2017, 15.01.2018, 23.02.2018 en 5.03.2018. Echter, slechts vijf geldstortingen zijn onvoldoende om aan te tonen dat betrokkene financieel ten laste was/is van de referentiepersoon. Ze zijn bovendien ook onvoldoende recent.

- Loonfiches Van De Voorde Bram op naam van de referentiepersoon voor de maanden mei – augustus 2019

- Attest OCMW Mechelen dd. 17.09.2019 waaruit blijkt dat betrokkene en zijn echtgenote tot op datum van het attest geen financiële steun ontvingen.

- Verklaring van lidmaatschap CM dd. 7.10.2019 op naam van betrokkene en zijn echtgenote

- Verklaring op eer door een derde. Gezien verklaringen op eer steeds een gesolliciteerd karakter hebben, kunnen deze niet aanvaard worden als afdoende bewijs".

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat met al die documenten rekening werd gehouden en gemotiveerd werd waarom die documenten niet voldoende zijn om vast te stellen dat verzoekster niet heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine daadwerkelijk financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon. Er wordt gemotiveerd dat de vijf geldstortingen onvoldoende zijn om aan te tonen dat de verzoekende partij financieel ten laste was/is van de referentiepersoon. Verweerder stelt bovendien dat de geldstortingen onvoldoende recent zijn. Dit is niet kennelijk onredelijk aangezien de aanvraag werd ingediend op 10 juli 2019 en de recentste storting dateert van 5 maart 2018, zijnde bijna anderhalf jaar voor de aanvraag.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond onvermogen te zijn. Aangezien er geen enkel bewijs van onvermogen voorgelegd wordt, kan er ook niet gesteld worden dat de vijftal stortingen door de referentiepersoon kunnen beschouwd worden als significant en noodzakelijk om de verzoekende partij ten laste te nemen. Bovendien werd niet kennelijk onredelijk geoordeeld dat de vijf stortingen van de referentiepersoon onvoldoende zijn om van een daadwerkelijke ten laste neming te kunnen spreken.

De verzoekende partij stelt dat het niet bezitten van onroerende goederen een absolute voorwaarde is. Met dit betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de motivering kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is. Het louter niet eens zijn met de verwerende partij volstaat niet. Betreffende het niet bezitten van onroerende goederen kan de Raad enkel vaststellen dat de bestreden beslissing spreekt over het aantonen onvermogen te zijn en nergens spreekt over het al dan niet bezitten van onroerende goederen. Waar de verzoekende partij nog stelt dat er niet is onderzocht waarom het om slechts bijkomende en niet om noodzakelijke hulp gaat, stelt de Raad dat het hier gaat om een aanvraag waar de verzoekende partij in de mogelijkheid is om alle voor haar nuttige elementen op te werpen of voor te leggen. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt in het kader van een wederkerig bestuursrecht, immers evenzeer op de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE) en de verzoekende partij kan haar eigen in gebreke blijven niet zonder meer afwentelen op de verwerende partij. Zij toont alvast niet aan waarom de steun van de referentiepersoon daadwerkelijk noodzakelijk was. Louter stellen dat dit het geval is volstaat niet.

Het is niet kennelijk onredelijk om de verklaringen op eer van derden niet in overweging ten nemen als afdoende bewijs, te meer deze verklaringen niet worden ondersteund door andere bewijskrachtige stukken die van aard zijn het bewijs van een duurzame en stabiele relatie te leveren. De verklaringen op eer van derden hebben immers een gesolliciteerd karakter aangezien de verklaringen enkel weergeven wat aan de derden is gevraagd te stellen. Tot slot wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat het gegeven dat verzoekende partij sedert juli 2019 tot op heden op hetzelfde adres als de

referentiepersoon is gedomicilieerd, niet automatisch tot gevolg heeft dat zij ook ten laste was en is van de referentiepersoon en dat de voorwaarde van het ten laste zijn op actieve wijze moet worden aangetoond en niet impliciet valt af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België en niet op deze in het land van herkomst.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 40bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend twintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC